

Lisa 10.

Lisas 10 on *Kakumäe jahisadama ja selle lähiümbruse detailplaneeringu KSH aruanne* (Töö nr 0609. Corson OÜ. Tallinn 2007) lisast 2 (*Kakumäe sadama rekonstrueerimise KMH*. Töö nr AG200070130T01. Altakon OÜ. Tallinn 2007) väljavõtete materjalid.

Kakumäe jahisadama rekonstrueerimise (ümberehitamise) KMH aruandes on väljavõtteid kasutatud töö nr 0609 lisa 2 lehekülgedelt 11-18 ja 32.

nihutatud paguveepiirile. Rand on siin kaetud lubjakivi tükkidega, mis on osaliselt pärit rannakindlustust moodustavatest plaatidest kõrgemal asuvast astangust, kus avaneb täitepinnase kiht.

3.2.Pinnavesi

Pinnavee omadused (heljumi ja hõljumi sisaldus) sõltuvad Kakumäe sadama piirkonnas rannavööndi setenditest ja setetest ning hüdrometeoroloogilistest tingimustest. Hüdrometeoroloogiliselt aktiivsematel perioodidel lainetuse ja hoovuste poolt rannavööndi setete ja setendite kulutusel paisatakse veesambasse peeneteralisi setteid mis moodustavad heljumi. Hüdrodünaamiliselt aktiivsematel perioodidel võib heljumi sisaldus rannavees ulatuda 3 kg/m^3 . Väiksema lainetuse korral on heljumi sisaldused väiksemad olles ligikaudu $0,2 \text{ kg/m}^3$. Heljumi sisaldus sõltub rannavööndi setenditest ja setetest ning nende lõimisest. Kakumäe sadama piirkonnas on rannavööndis valdavaks põhjasetteks liiv. Kõrge veeseisu ja aktiivse lainetuse tingimustel kulutatakse ka panka moodustavas astangus avanevat savi mille tulemusena heljumi kontsentratsioon on tunduvalt suurem. Tugevam lainetus ulatub ka rannavööndi merepoolse osa merepõhjas olevate setete ja seteteni mille kulutusel tekib samuti heljumit.

Sarnastes tingimustes toimub sageli ka nõrgemalt kinnitunud põhjataimestiku lahti rebimine substraadilt. Hiljem põhjataimestiku jäänused kantakse randa kus toimub nende lagunemine, mis samuti mõjutab merevee kvaliteeti hõljumi tekke läbi. Tallinna piirkonna rannavööndis on nn surnud vetikate randa kandumine viimastel ajal intensiivistunud.

3.3.Tuuled, lainetus, hoovused, veetase, jääolud

3.3.1.Tuuled

Mõjutatav ala asub piirkonnas kus domineerivad edela- ja lääne tuuled (ptk. 16, joonis 3.1). Sagedamini esineb tuul edelast (22,824%), läänest (15,727%), idast (10,744%) ja lõunast (10,697%). Harvem esineb tuul põhjast, kirdest, kagust ja loodest. Arvestades Kakumäe geograafilist asukohta tekitab siin suurema mõjuga lainetuse põhja suunast puhuv tuul. Tuulisemad kuud on siinses piirkonnas jaanuar,

veebruari ja oktoober. Tuulisematel kuudel domineerivad ülekaalukalt edela, lõuna ja lääne tuuled.

Vahetud hüdrometeoroloogilised mõõtmised Kakumäe poolsaarel puuduvad kuid arvutuslikult võib öelda et poolsaare tipus on keskmine tuule tugevus 6 m/s (Tamsalu jt., 2002). Sadama paikneb piirkonnas, mis on suhteliselt hästi kaitstud lõuna- ja läänekaarte tuulte eest. Viimaste tugevus võib selles piirkonnas ulatuda kuni 30 m/s. Suuremat mõju avaldab sadamale põhjakaartest puhuv tuul, mille tugevus võib ulatuda avamerel kuni 25 m/s. Sellest suunast puhuvad tuuled tekitavad ka tugeva vee liikumise. Sadama piirkond on mõnevõrra kaitstud loode tuulte ja sellega kaasneva lainetuse eest. Kakumäe poolsaare tipp on avatud loode tuultele. Sellise tuulega kaasnev lainetus liigub piki randa, kuid selle energia väheneb deformatsiooni tõttu. Kirde suunast puhuv tuul on varjatud Paljassaare poolsaarega. Kirdest puhuva tuule tugevus võrreldes teiste suundadega on suhteliselt tagasihoidlik.

3.3.2.Lainetus

Arvestades sadama piirkonnas meresügavusi ei saa teoreetiline maksimaalne lainekõrgus keskmise veeseisu korral sadamehitiste piirkonnas ületada 3 meetrit (Soomere, 2001; Tamsalu jt., 2002). Erakordselt kõrge veeseisu korral võib sadama lähistel teoreetiliselt esineda kuni 4 meetri kõrguseid üksiklaineid. Sadamast kagu suunas ulatub Koplilae pära ligikaudu 2 km kaugusele. Ida poolt varjab sadama piirkonda Koplilae poolsaar. Lahe rannik on lääne poolt kõrge, samuti asuvad rannalähedases tsoonis kõrged ehitised. Ida- ja lõunakaarte tuuled on (vähemalt Läänemere avaosas) üldiselt nõrgemad kui läänekaarte tuuled (Soomere ja Keevallik, 2001; Selmet, 2001) ning Kakumäe poolsaarel esinev kõrge pankrannik nõrgendab oluliselt tuule tugevust rannalähedases osas (Elken, 2001). Seega ei esine nende tuulte korral sadama piirkonnas tugevamat lainetust. Läänetuulte eest varjab sadama ala täielikult Kakumäe poolsaar. Seetõttu võivad kõrged lained sadama piirkonnas esineda vaid kitsast suunavahemikust puhuvate loode- ning põhjatuulte korral. Nimetatud suundadest saabuvat lainetust mõjutab aga ka Naissaar

Loodest kiirusega 20 m/s puhuva tuulega korral on matemaatilise modelleerimise tulemusena saadud laineväli mis näitab, et praeguse Kakumäe sadama kai tipu lähedal ulatuvad loodetuulega olulised lainekõrgused kuni 0,5 meetrini. Oluline

lainekõrgus H_{mo} on laine kõrgus, mis kujutab endast ühe kolmandiku kõige kõrgemate lainete keskmist väärtust. Maksimaalsete üksiklainete kõrguse leidmiseks on vajalik olulise lainekõrguse H_{mo} väärtus korrutada 1,7 –ga. Sadama loodepoolisel küljel on oluline lainekõrgus 0,2 meetrit. Samal ajal sadama kai siseküljel on oluline lainekõrgus 0,05 meetrit.

Põhjast puhuva tuulte korral jõuavad kai väliskülje tipuni arvutusliku tuule kiiruse korral lained olulise lainekõrgusega 1,25 meetrit ja kai siseküljel olulise lainekõrgusega 0,45 meetrit. Kogu rannajoonel mõlema sadama vahelisel alal on tegemist murduvate lainetega. Kai vahetus läheduses esineb aga suhteliselt kitsas ala, kus oluline lainekõrgus on vahemikus 1,25 kuni 1,5 meetrit.

Kopli poolsaar varjab osaliselt Kakumäe poolsaart kirde suunast saabuvate lainete eest. Seetõttu olulise kõrgusega laineväljad on siin arvutusliku tuulega madalamad kui loode ja põhja suunast puhuvate tuulte korral. Sadama ümbruses on oluline lainekõrgus vahemikus 0,75 kuni 1,0 meetrit. Kakumäe sadama loodeküljel on oluline lainekõrgus 0,1 kuni 0,4 meetrit. Kopli lahe pära suunas olulised lainekõrgused vähenevad, mis on tingitud Kopli poolsaare edelaosa ning siin asuvate Balti Laevaremondi tehase ja teiste sadamate mõjust, mis vähendavad laine jooksupikkust.

3.3.3.Hoovused

Soome lahe lõunaosas valdavad lääne-idasuunalised hoovused (Tamsalu jt., 2002). Lahte sisenev veekogus sõltub Naissaare ja mandri vahelisest sissevoolust. Samal ajal toimub väljavool Naissaare ja Aegna vahelise mereosa kaudu. Väiksem osa veest läheb Tallinna lahest välja ka Aegna ja mandri vaheliste madalate väinade kaudu. Kopli lahe rannalähedases osas valdab vee allatuult voolamine, mida tasakaalustab enamasti vastutuult voolamine lahe sügavamas keskosas. Kopli lahe lääneosas on hoovused lääne- ja põhjakaartest puhuvate tuulte korral suunatud lahe pära suunas. Lõuna- ja idakaartest puhuvate tuulte korral võib esineda väiksem hoovus lahe suudme suunas. Selles regioonis olevatele lahtedele on iseloomulik, et lahte suunduvad hoovused kannavad setteid lahe pärasse. Selle põhjuseks on tuulte ebasümmeetriline esinemine – meretuuled on tugevamad kui maatuuled. Samuti on suurem ka lahte sisenevate suuremate lainetega kaasnev vee liikumine.

Kakumäe sadama geograafilise asukoha tõttu on eeldatavalt olulisema mõjuga loode (NW), põhja (N) ja kirde (NE) tuule poolt tekitatud lainetus ja hoovused. Hoovuste väljade matemaatilisel modelleerimisel saadud arvutustulemuste hindamisel on vajalik arvestada, et need sõltuvad mitte ainult tuule poolt genereeritud lainetusest, vaid ka merepõhja reljeefist, mille mõju on eriti märgatav reljeefi kõrgendike piirkonnas.

Põhiosa loodest puhuva tuule poolt põhjustatud lainetuse tagajärjel tekkivast hoovusest liigub kiirusega 0,36-0,48 m/s olemasolevast sadamast mööda Kopli lahe pära suunas ja pöörduv sealt Kopli poolsaare rannavööndit pidi tagasi põhja suunas. Kakumäe sadama piirkond jääb lainetuse otsese mõju eest Kakumäe poolsaare tipu varju hoovuse pööristsoonide piirkonda. Suurim hoovuse kiirus 0,36 m/s esineb loodest puhuva tuule korral sadama kai otsa piirkonnas.

Arvutusliku põhja tuule puhul tekitab mööduka kiirusega 0,18-0,24 m/s hoovus kellaosuti pöörlemise suunas liikuva tsirkulatsiooni. Sadamast põhja pool ulatuvad hoovuse kiirused kuni 0,8 m/s, mis on tingitud Kakumäe rannajoone kujust ning kaide poolt vee liikumisteele tekkiva takistuse koosmõjust.

Kirdest puhuva tuulega tekib vaadeldavas piirkonnas mitme keskpunkti ja erineva läbimõõdu ning kiirusega pöörlevat hoovuste tsirkulatsioonivälja. Sadama piirkonnas jäävad hoovuste kiirused suures osas vahemikku 0,2 kuni 0,06 m/s. Osa hoovusest kiirusega 0,42 m/s liigub arvutusliku kirdetuule korral algul sadama suunas, siis aga pöörduv Kopli lahe keskosa suunas kutsudes esile terve rea väiksema kiirusega liikuvaid pööristsoone.

3.3.4. Veetase

Tallinna lahele on iseloomulik veetaseme perioodiline olemus, kus miinimum on kevadel (aprill ja mai) ja maksimum sügistalvisel perioodil (oktoober kuni jaanuar). Sesonne amplituud on Tallinna lähel ligikaudu 20 cm (Tamsalu, jt 2002). Olulisema mõjuga ranna arengule on lühiajaline veetaseme muutlikkus ning maksimaalse veeseisu esinemine. Sadama akvatooriumi sügavuste planeerimise ja navigatsiooni seisukohalt ka minimaalse veeseisu esinemine.

Tallinna Tehnikaülikooli Meresüsteemide Instituudi tulvavee analüüs (Elken, Kõuts, 2005) näitas, et mõõtmisajaloo kõrgeim veetase registreeriti 2005. a. 9. jaanuaril kell 04:30 Tallinnas +152 cm (Balti Normaalkõrguste Süsteemis, mille aluseks on

pikaajaline keskmine veeseis Kroonlinna peeli järgi). Kakumäe sadama piirkonnas on hinnanguliselt veetase 10 kuni 20 cm madalam kui Tallinna Vanasadamas mõõdetud maksimum (Tamsalu jt., 2002). Perioodi 1950-1995 Tallinna lahe madalaim registreeritud veetase oli 90 cm alla keskmise (Tamsalu jt., 2002).

3.3.5.Jääolud

Käesolev peatükk on koostatud TÜ Eesti Mereinstituudi materjalide põhjal (Tamsalu jt., 2002). Perioodi 1903 -1995 aastate keskmine jääperioodi algus Tallinna lähel oli 5. Jaanuar ning keskmine jääperioodi lõpp 8. aprill. Jääolusid iseloomustab suur aastatevaheline muutlikkus – varaseim jääperioodi algus oli 3. november ja hiliseim 12. märts. Jääperioodi lõpp on muutunud 9. Jaanuarist kuni 8 maini. Üha sagedamini esineb talvesid, kui Tallinna lahes jääkate üldse ei moodustu või esineb vaid rannalähedases tsoonis.

3.4.Kalastik

Mõjutatavas piirkonnas esinevateks peamisteks merekaladeks on räim, kilu, lest, meritint ja ogalik (Järvik, 2002).

3.4.1.Räim

Räim *Clupea harengus membras* L. on Eesti kaluritele tähtsaks püügiobjektiks. Räim on peamiselt avamerekala, kuid tema paljuminemine ja noorjärkude kasv on seotud rannavööndiga. Hüdrotehnilised tööd võivad mõjutada räime paljunemisprotsessi ja varaseid arengustaadiume (Järvik, 2002). Räimekoelmud asuvad Eesti rannikumeres sügavustel kuni 20 m. Räim koeb aprillis kuni juunis valdavalt taimsele kudesubstraadile, milleks on enamasti pruun- ja punavetikad (*Sphacelaria arctica*, *Pilayella littoralis*, *Ceramium tenuicorne*, *Furcellaria lumbricalis* jt.). Räimekoelmute keskmine aastaproduksioon on Kopli lahes sadama rekonstrueerimisega seotud mõju piirkonnas 133x106 kuni 156x106 üle 10 mm räimelarvi ruutkilomeetri koelmuala kohta (Järvik, 2002). Ühe ruutkilomeetri koelmuala panus püütavasse räimevarusse on ligikaudu 400 tonni (Järvik, 2002) kuna 90% larvidest hukub enne täiskasvanuks saamist (Raid, 1985). Räämemaimud toituvad selgrootute, peamiselt

aerjalaliste vastsetest. Meres on räimel ohtralt vaenlasi: ta on toiduks paljudele röövkaladele, hüljestele ja kajakatele. Peale selle on hulk kalu, kes toituvad räime marjast. Hüdrotehniliste tööde mõju räime koelmutele avaldub aprillist kuni juuli alguseni. Augustiks on räimevastsed omandanud juba piisava aktiivse liikumisvõime ning lahkuvad tavaliselt kudealadelt uutele toitumiskiirkondadele. Samuti on selleks ajaks koelmualalt lahkunud täiskasvanud räimed.

Keskmine räim on umbes 15 cm pikkune, kuid esineb ka hiiglasi, kelle pikkus ulatub kuni 30 cm-ni. Neid nimetatakse hiidräimedeks. Intensiivse toitumise ajal varakevadest hilissügiseni toimuvad aga igaõhtused ränded ülemisse veekihti, kus öö mööda saadetakse, hommikul laskutakse seevastu sügavamatesse veekihtidesse tagasi. Sellise liikumise põhjustab see, et räimed ei talu eredat päikesevalgust, samal ajal on aga ülemine veekiht soojem ja hapnikurikkam ning seal on rohkem toitu. (<http://bio.edu.ee/loomad/Kalad/SPRSPR2.htm>)

3.4.2.Kilu

Kilu on Eesti merevetes laialt levinud - ta ei tule kunagi ranniku lähedale, vaid veedab kogu oma elu avamerel. Kilud koonduvad suurtesse parvedesse, mille pikkus võib ulatuda sadadesse meetritesse.

Kilu leviku määravad ära talvitumistingimused ja üldine soolsus, sest sellest sõltub kudemise edukus. Nimelt võib mari liiga madala soolsuse tõttu hukkuda, sest marja areng saab toimuda vaid vabalt vees hõljudes, madala soolsusega vees vajub aga mari põhja. Kudemine toimub juunis või juulis ülemistes veekihtides. Vastsed kooruvad juba 3...4 päeva pärast, 2,5...4 cm pikkusena teevad nad läbi moonde - ilmub hõbeläige ning vastsest on saanud maim.

Nii vastsete kui ka maimude põhiosa menüüst moodustavad vees hõljuvad selgrootud - peamiselt aerjalalised ja vesikirbulised. Talvel toituvad kilud vähe ja nad koonduvad tihedatesse väheliikuvatesse parvedesse kuni saja meetri sügavusele põhja lähedale. Intensiivse toitumise ajal varakevadest hilissügiseni toimuvad aga igaõhtused ränded ülemisse veekihti, kus öö mööda saadetakse, hommikul laskutakse seevastu sügavamatesse veekihtidesse tagasi. Sellise liikumise põhjustab asjaolu, et kilud ei talu eredat päikesevalgust, samal ajal on aga ülemine veekiht soojem ja hapnikurikkam ning seal on rohkem toitu.

Kilu on ka ise toiduks paljudele loomadele - röövkaladele, hüljestele ja veelindudele, samuti on tal tugev toidukonkurents noorte räimedega. Kilu elule mõjub väga soodsalt soolase vee sissevool Põhjamerest Läänemerre, sest see rikastab ta toidulauda. Kilu arvukust kahjustab vaenlaste arvu (tursa) suurenemine. Ta on üks tähtsamaid töönduslikke masskalu, keda kasutatakse ka loomasöödaks (<http://bio.edu.ee/loomad/Kalad/SPRSPR2.htm>).

3.4.3.Lest

Lestalistele iseloomuliku külgedelt lamendunud kehaga, mis on varajases nooruses ebasümmeetriline ning ühel küljel elamiseks kohastunud. Suu on väike, alalõug veidi etteulatuv, lõuad peente, tõmbilt teravnenud hammastega, silmad üksteise lähedal ühel kehapoolel. Nahk on osaliselt kaetud ümarjate ja õhukeste soomustega. Suur osa keha katavad ogalised plaadikesed. Lesta *platichthys flesus* *Dunker* värvus sõltub põhjafoonist – noortel tavaliselt heledam, vanematel tumedam.

Mõjutatavas piirkonnas võib esineda lesta maime Lohusalu Suurupi kudekarjast. Süvikukudulesta ja rannikukudulesta maimud toituvad rannale lähemates madalaveelisemates piirkondades. Lest valdavalt kuni 1 aasta vanuseni toitub põhiliselt sügavustel kuni 2 meetrit (Mikelsaar, 1958). Mõne meetri sügavusele hoiduvad lestad vanusega 2 kuni 4 aastat, vanemad kalad liiguvad aga veel sügavamal. Massiline heljumi teke maist kuni juunini võib mõjuda pärssivalt lestimaimude arengule.

3.4.4.Meritint

Keha on sale, külgedelt veidi lamendunud. Suu on meritindil suur ja ülesseisune ning hammastik tugev. Soomused on õhukesed ja siledad. Iseloomulikuks omaduseks on keha poolläbipaistvus. Selg on hallikas-salatiroheline, küljed ja kõht tuhmilt hõbevalged, uimed läbipaistvad. Meritint *Osmerus eperlanus eperlanus* *L.* koeb aprillist kuni mai keskpaigani. Kudemiskohtadeks on liivased või kivised kohad jões ja rannavees. Kudesubstraadiks lisaks kividele ja liivale on vetikad ning pilliroo ja kõrkjate tüükad. Meritint on külmalembene, mistõttu koeb isegi jää all (Mikelsaar, 1958). Esineb Kopli lahes ainult toitumise perioodil.

3.4.5.Ogalik

On avaveelise eluviisiga merekala, kuid Eestis esineb peamiselt ranniku ja saarte läheduses. Üldiselt on ogalik paikne, kuid kudema suundub jõgede suudmealadele. Elab parves ja on päevase eluviisiga.

Koeb aprilli lõpust juulini, vaikselt ja madalas vees. Kudemisel on territoriaalne ja ehitab taimeosakestest ja kivikestest pesa, mille katab liivaga. Ühte pesa koeb üks või mitu emast. Lõimetishoole on kõrgel tasemel: isaskala ventileerib marja kogu inkubatsiooni vältel ja hoolitseb vastsete eest ka peale nende koorumist. Marjatera läbimõõt on 1,5...1,8 mm ja marja hulk väike (vaid 65...1600).

Marja areng kestab 10 °C juures 8...10 päeva. Isane õhutab sel ajal marja rinnauimede liigutamise abil. 7 mm pikkuselt kooruvad vastsed viibivad pesas 4...6 päeva. Isasogalik hoolitseb nende eest veel ligikaudu 2 nädalat, kuni noored hakkavad ise toitu otsima. Ogalikud *Gasterosteus aculeatus* L. saavad suguküpseks 1...2 aasta vanuselt. Eluiga ulatub maksimaalselt 3...4 aastani, kuid paljudel juhtudel surevad ogalikud juba peale esimest kudemist.

Nagu nimigi ütleb, on ogalik ogaline kala. Seljauime ees asetseb 3 pikka oga, kõhuuimed on aga täielikult ogadeks muutunud. Soomuste asemel katavad keha kilprüuna asetsevad luuplaadikesed. Ogalik on pisike kala - kõigest 5...8 cm pikkune ning ta kaal ei ületa 4 g. Värvuselt on ogalik üldiselt hallikas-hõbedane, kuid kudemise ajaks tõmbab ta selga erksa pulmarüü - kõhualune ja rind värvuvad erepunaseks, selg rohekaks, lõpusekaaned ja silmad siniseks. Emased nii erksaks ei muutu.

Ogalik võib elada nii mere- kui magevees, kuid Eestis asustab ta peamiselt rannikualasid. Sealt siirdub ta kudema jõgede suudmealadele. Looduses langeb ogalik ohvriks paljudele röövkaladele.

3.5.Põhjataimestik

Mõjutatavas piirkonnas koosneb põhjataimestik põhiliselt üheaastastest niitjatest vormidest ning on suhteliselt liigi ja biomassivaene (Martin, 2002). Siin on tegemist liivakivist ja aleuroliidist platooga, mis on vetikate kinnitamiseks ebasoodne. Vaid äärmistes veepiirilähedastes osades esineb veeriseid ja munakaid, mis sobivad põhjataimestiku arengu substraadiks.

Kulutus toimub panga alumises osas, mille tulemusena panga ülemisest osast langevad rannale suuremad lahmakad (sageli koos puudega), mis kaitsevad panga jalamit mõnda aega tugevama kulutuse eest. Kui rannas olev materjal on lainetuse poolt purustatud jätkub panga murrutus jalami kulutuse tõttu uuesti.

Veealusel rannanõlval liiguvad setted valdavalt loodest kagusse, lahe siseosa suunas. Kakumäe sadama risti rannajoonega asetsev kai takistab setete transporti kagu suunas. Loode poolt on kai taha kogunenud hulgaliselt settematerjali. Tänapäevaste setete paksus rannavööndis on suhteliselt väike. Suurem on see sadama kaide ümbruses mis näitab, et sadama rajatised on takistuseks setete liikumisele. Lähtematerjaliks rannavööndi põhjasetetele on peamiselt liivakivi.

3.7.Põhjaloostik

Kopli lahe põhjaloostiku arvukus ja biomass on suhteliselt kõrge mis on tingitud vee ja setete suurest troofsus tasemest (Kotta, 2002). Kopli lahte asustavad bentilistest suurselgrootutest peamiselt vähilaadsed – *Corophium volutator*, *Gammarus salinus*, *Bathyporeia pilosa*, *Monoporeia affinis*, *Pontoporeia femorata*, *Saduria entomon*, *Jaera albifrons*, *Balanus improvisus*, *Idotea baltica*, *Idotea chelipes* ja limused – *Theodoxus fluviatilis*, *Hydrobia ulvae*, *Hydrobia ventrosa*, *Cerastoderma glaucum*, *Mya arenaria*, *Macoma balthica*, *Mytilus edulis*. Lahes levivad samuti väheharjasussid *Oligochaeta*, kärssussid *Prostoma obscurum*, hulkharijasussid *Hediste diversicolor*, kerakärssed *Halicryptus spinulosus*.

Kakumäe poolsaare rannikuvetes sügavusel alla 10 meetri levivad kõik eelpool nimetatud vähilaadsed, limused ja ussiliigid (Kotta, 2002). Põhiosa koosluste arvukusest ja biomassist moodustab söödav rannakarp *Mytilus edulis* (9000 is/m², 450 g/m²). Kopli lahes 10 kuni 30 meetri sügavusel on põhjaloostik liigivaesem ja siin levivad harjaslabalased *Monoporeia affinis* ja *Pontoporeia femorata*, merikill *Saduria entomon*, ussides harilik silinderkärslane *Halicryptus spinulosus*, limustest balti lamekarp *Macoma balthica*. Suure biomassi (150 g/m²) ja arvukusega (2000 is/m²) on 10 kuni 30 m sügavusel balti lamekarp *Macoma balthica*.